

Preek, gehouden op 13 juni 1954 door ds. C. Vonk te Schiedam, ter gelegenheid van het afscheid van het kerkgebouw van de Nederlandse Protestantenbond aan de Westvest te Schiedam. De tekst van de preek was psalm 103.

Geliefde gemeente van onzen Here Jezus Christus!

Meermalen heb ik in m'n leven een bruiloft bijgewoond, want ik kom uit een groot gezin. Meermalen heb ik dus, wanneer het eind van de trouwdag dààr was, het meegemaakt, dat een bruid afscheid nam van haar ouders, broers en zusters, om nu als getrouwde vrouw haar bruidegom, haar echtgenoot, te volgen naar zijn woning. Maar niet licht zal ik ooit vergeten wat ik eenmaal een bruid bij zo'n gelegenheid heb zien doen, en horen doen, toen ze vader en moeder, en broers en zusters had vaarwel gekust en had achtergelaten aan de nu ontluisterde feestdis! Toen keerde ze zich bij het uittreden van haar ouderlijke woning nog éénmaal om, en riep uit, tot tranen geroerd: "Dàg huis! Dàg lieve huis!"

Een al te nuchter mens vindt dat misschien wat overdreven, maar in psalm 45 lezen we toch ook zoiets: over een bruid en haars vaders huis, dat ze nu maar moest vergeten. Er kunnen voor een mens inderdaad aan het huis van zijn ouders rijke herinneringen zijn verbonden; herinneringen aan moeders liefde, aan vaders zorg. Dan is zo'n simpel huis toch als 't ware een tastbaar stuk geschiedenis. Zou het ongeveer zo ook niet voor de gemeente des HEEREN kunnen zijn, dat aan een gebouw, een huis, een groot stuk kerkgeschiedenis is, en blijft, verbonden, waardoor zij tot in lengte van dagen herinnerd wordt aan de liefde en zorg van haar goede hémelse Vader?

U hebt wel begrepen, gemeente, dat het om meer dan één reden was, waarom ik ditmaal uw aandacht wilde bepalen bij het gevleugeld dankwoord uit psalm 103: "Lóóf den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden!" Op zijn jongste vergadering heeft uw kerkeraad besloten aan het bestuur der afdeling Schiedam van de Nederlandse Protestantenbond een schrijven te richten, waarin hij aan dat bestuur beleefd mededeelde, dat hij voornemens was op zondag 13 juni 1954 voor de laatste maal gebruik te maken van het kerkgebouw, waarover dat bestuur gedurende nu bijna 10 jaar op zulk een boven alle lof verheven aangename wijze ons voor onze kerkdiensten de beschikking gaf. En zo laat het zich dan aanzien, dat wij straks bij het verlaten van dit gebouw tot elkander zullen zeggen: "Ziedaar! Het is dus nu voor de laatste maal geweest, dat we aan deze plaats als gemeente des HEEREN onze vergadering hebben gehouden!" En zou het niet goed zijn, wanneer we dit gebouw, dit huis, er dan niet eens even op aankeken, en na hartelijke dank jegens hen die het ons op een prettige, correcte, vlotte wijze ten gebruike gaven, niet bóvenal onze dank betuigden jegens Góð, die als de Kenner der harten van allen, óók de harten der bezitters van dit mooie huis in gunst jegens ons heeft willen wenden, en heeft willen bewaren! Straks zal ook dit huis voor ons als het ware de belichaming zijn van een onvergetelijk stuk kerkgeschiedenis, dat ons óók in de toekomst zal blijven herinneren aan Gods vaderlijke zorg en zegen, en doen spreken in ons binnenste: "Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden!"

Want zeker in deze dagen gaan onze gedachten onwillekeurig ook terug naar veel ónschoons, dat ons wedervoer van de zijde der mensen. Waarlijk, voor 10 jaar, in het voorjaar van '44, waren we nog maar een bangachtig koppeltje schapen gelijk. Niemand onzer wist, waar het toch met ons 's naartoe moest! Totdat God ons losmaakte van broeders en zusters van één huis, met wie we samen opgingen, samen zongen, samen hoorden, samen aten aan de bondsdis, samen dronken! Die band brak, en dat smartte! Maar de vertroosting Gods zijn vele en lieflijk geweest! Ja, het is nú soms alweer met zeker weemoedig heimwee, dat we ophalen de herinneringen aan die eerste tijd met zijn eerste liefde, zoals men dan wel zegt. Ik moet me echter beperken.

Toen we na de brute, plotselinge overval, allengs van onze aanvankelijke verdoving bekwamen - want de slag was raak en hard!-, en toen we weer enigszins macht kregen over onze gedachten, toen was de

eerste vraag die opkwam, uiteraard de vraag naar een vergaderplaats, een tijdelijke woning tenminste, een huis! Toen wees God ons dít huis! Het stond er al zo lang op de Westvest, en we waren er al zo dikwijls achteloos aan voorbijgegaan. Of ook niet, want het staat nu eenmaal niet aan de B.K.-laan, of in de Gerrit Verboonstraat, een straat waar iedereen in Schiedam dagelijks doorheenkomt. Maar het staat hier. Maar toen wíj nog aan niets dachten, had GóD dit huis al laten bouwen! En toen wíj er nog zonder erg aan voorbijgingen, was GóD al bezig het in Zijn trouwe hand voor Zijn wettige bezitters te bewaren. En toen neigde, toen het nodig was, de HEERE hun hart om het óns gedurende al die jaren, elke Zondag, zonder ooit te mopperen, af te staan. Minstens éénmaal, verreweg de meeste keren tweemaal, en zonder ooit enig conflict. Zó gaf Gods goede hand ons dit dak boven het hoofd!

Is dat een weldaad van God geweest, broeders en zusters, ja of nee?? En daarom, we doen niemand op aarde tekort, wanneer het in ons binnenste, boven alle dankwoord aan ménsen uit, in déze dienst jubelt: "Looft den HÉÉRE, mijn ziel, en vergeet geen van ZÍJN weldaden!" Want achter der ménsen goede hand zien we werkelijk Góds hand; de hand die altoos de kerkgeschiedenis heeft geregeerd. De geschiedenis van psalm 66: geen persóónsgeschiedenis, kérkgeschiedenis is het daar! En van psalm 103: geen persóónsgeschiedenis, kérkgeschiedenis is het daar! De geschiedenis van Mozes en Aäron, en van de Kerk in de woestijn, en van de Kerk door de zee en de rivier, de Kerk van wie gíj lid zijt! Gíj kwaamt door de rivier, en gíj kwaamt door de zee! Daarom kunt ge die psalmen thans zingen!

En... wederom! Was het toen maar een toevalligheid, toen wij bij onze eerste kerkgang -weet u het nog?- op die regenachtige vroege Septembermorgen, hier door een deur moesten binnentreden, waarboven die Schriftwoorden geschreven stonden, die ons sindsdien dubbel zo lief geworden zijn: "Staat dan in de vrijheid, waarmee Christus u heeft vrijgemaakt"? Woorden van den Heiligen Geest, die al sinds eeuwen geschreven stonden boven Galaten 5! Maar wie had dat zo geleid, dat ze door mensenhand waren aangebracht boven de poort van dit huis, welks gastheren ons tot toen toe, of niet, of nauwelijks, bekend waren? Hebben we ook daarin toen niet de weldaad ontvangen uit Góds hand? Die deed dat toch? Deed ons dat Schriftwoord toen niet tot elkaar glimlachen, temidden van alle leed en alle droefenis? Was dat niet in die dagen dé tekst? Was dat niet de eerste tekst waarover ds. Knoop preekte in Delfshaven voor Gods Kerk? "Staat dan in de vrijheid...!"? En toen vonden wíj hier ook dat Woord! Dat Schriftwoord gaf ons een gevoel van rust en van in zekere zin toch eigenlijk thuis te zijn onder zó'n woord des HEEREN!

Dus zó gaf God ons een plaats om weer wat tot onszelf te komen. En omdat we als door een plotselinge stormwind waren opgenomen geweest en ergens maar waren neergesmaakt -we wisten eerst niet waar, kerkelijk!- hebben we enige tijd nodig gehad om te beseffen wat er eigenlijk gebeurd was, en om van ons verdriet te bekomen. Maar toen is het vooral op dít plekje geweest, dat we hebben leren zien wat weldaad GóD ons bereid had in de weg van menselijke dwaasheid! De HEERE had ons -achteraf beschouwd- geestelijk wélgedaan! Want twee dingen waren we gaan zien. Ten eerste: de trouw Gods, de waarachtigheid van de belofte, van de toezegging van onze Verbondsgod, van Jahweh, van de HEERE, dat woord met vijf hoofdletters uit onze tekst: "looft den HÉÉRE..." De waarachtigheid van de God des verbonds, de éérlijkheid van de God van onze doop! Het tweede was dit: de soevereiniteit van Christus over elke plaatselijke kerk, en de band van die Christus met elke ambtsdrager apart, die Hij bij Zich, middels Zijn gemeente, in dienst had genomen. De soevereiniteit van Christus, het enige Hoofd boven de plaatselijke kantelaar.

Nu noem ik nog maar hoofdzaken. Want hoe dikwijls heb ik op huisbezoek niet gehoord: "Is het niet gezegd en gehoord door u en door mij, dat het was alsof door die Vrijmaking de Schrift opnieuw voor ons openging?" Of moet ik zeggen: "ons hart voor de Schrift"? Als Gods Geest door Zijn Woord in ons gaat werken en ons gaat onderwijzen van Gods werk in Christus, van die weldaden, dan gaat het goed. Dan geeft Hij door dat Woord bánd! Allereerst met Christus, maar... dat blijft dan niet uit: bánd met allen die in Christus zijn. Bánd voor ons, met elkaar! Wat voelden we ons toch in die tijd aan elkaar verbonden! Wat bleek dat bijvoorbeeld in de hongertijd! Wat hebben we elkaar geholpen met restjes!

Daarom heeft het ons dan ook dubbel leed gedaan, wanneer die hechte innerlijke band beschadigd werd, ja, gebroken! Ik zwijg nu van onttrekkingen aan Christus' gemeente, en ik zwijg natuurlijk ook over verhuizingen naar binnen- en buitenland, al troffen die ons ook wel eens gevoelig. Maar als de dóód kwam, dan heeft díé ons in díé dagen dubbel zo zeer gedaan als vroeger! Aan dit gebouw ligt dan ook voor mij -en ik denk ook wel voor u!- vooral de herinnering vast verbonden aan de dood van velen, oud en jong, die met ons de hitte van de strijd verduurd hebben. Weet ge wel dat we hier al zo heel spoedig om dóden hebben geweend en getreurd? Harde slagen zijn er gevallen, in de eerste maanden al! Het eerste jaar is zo zwaar geweest vanwege de dood! De eerste die ik begroef was Jacob Cornelis Brak, nog maar 58 jaar; gevolg van oorlogsellende. De tweede was Adriaan Kool, nog maar 48 jaar; gevolg van oorlogsellende. De derde was ouderling Jan van Schijndel, nog maar 61 jaar; een figuur als een apostel der liefde. De vierde was een kleintje: Gertje Nederlof, nog maar twee en een half jaar! De vijfde was het jongste dochttertje van zuster Wijnmaalen, nu zuster Vermeulen. Toen konden we leven uit de trouw Gods bij het graf van kleintjes: Gods vaste verbondsbelofte. Een God, die ons niet maar wat op de mouw speldt als Hij ons doopt!

Zo was het eerste jaar voorbij. Een zwaar jaar voor het vlees, in allerlei opzicht. En nu ga ik natuurlijk niet verder, al zou er van nog meerdere slagen te spreken zijn in gemeente- en kerkeraadskring. Maar hoe hebben we met elkaar die slagen opgevangen, met een gemeenschappelijk geloof. En... ik moge toch nog wel éven herinneren aan die vroege zondagmorgen, waarop we híér hebben vernomen het bericht van Schilders dood! Wien heugt dat niet? Dat bericht, dat hebben we híér vernomen, dat harde bericht, dat op zichzelf al in staat was ons te verdoven, te doen duizelen en te doen beven op onze benen! Maar laten we eerlijk zijn: was er achteraf beschouwd door God een betere plaats voor ons te bedenken geweest, om, nu die broeder toch naar Zijn raad moest worden weggenomen, het ons te berichten, dan hier?? Waar zijn we in rouwtijd als kinderen liever, dan bij elkaar? Was dat toen een toevalligheid? Toch evenmin? In àlles bleek Gods hand!

Straks zullen we dan dit huis nog wel eens voorbijgaan. Maar dan behoeven we nooit te zeggen: "O, als dat huis eens spreken kon...!" Want alles wat we hier ondervonden hebben als Kerk des HEEREN, dat weet de HEERE wel, en het is zo duidelijk dat wat nodig is, dat weten wij ook wel! De oudere kinderen weten het al wel, zóveel, dat we kortweg kunnen zeggen: "En tóch was de HEERE goed! De HEERE was recht in al Zijn weg en werk; de HEERE was nog wijs, en als het moest dat Hij ons sloeg, dan was Hij nog zo zacht, en was Hij in alles een zorgzame Vader: Hij hielp ons zelfs met dat huis! Wij hebben het er goed gehad, in dat huis, bij Hem! Want we hadden veel verloren, eigenlijk kapitalen verloren! We hebben schatten verloren, en het is te verstaan dat er stemmen onder ons opgingen die vroegen om een proces bij de burgerlijke rechter, maar we hadden het beste deel op het eind. "Liefdekoorden, waarheid zijn des HEEREN paân, hun die Zijn verbond en woorden, als hun schatten gadeslaan!"

Die schatten mochten we behouden; daar ging het nu juist om! Om een eerlijk verbond en een eerlijke doop, en een enige Bisschop over de kerken. Ja, die Bisschop Jezus Christus, die heeft ons hier ter plaatse die schatten gelaten; door de dienst des Woords, door de dienst der gebeden, door de dienst der barmhartigheid. We konden terstond voor onze behoeftige broeders en zusters al zorgen, en we hadden toen we begonnen nog geen collectezak! We kregen een bediening van doop en avondmaal; we kregen een lieflijk gemeenteleven als Gods volk met elkaar! Daar legt dat kerkgebouw dat dan nu van ons is, ginds, ook op de Westvest, vandaag, én in de toekomst, getuigenis van af: wat geloof, wat liefde, wat eendracht vermag, als het vruchten zijn des Geestes van Christus! Want vele machtigen en vele edelen tellen we hier niet, maar we hadden, en we hebben gehouden: één Edele! Dat is onze Meester, onze Koning, onze enige Bisschop over de kandelaren: Jezus Christus! Híj gáf ons dít huis, en Híj gééft ons straks dàt huis! 't Is van Hem, dat schone kerkgebouw!

Gemeente! Wij hebben, tenminste als volwassenen, ook vandaag weer Zijn milde goedheid aanschouwd, toen we zaten rondom de avondmaalsdis! Wat is ook dàt weer eigenaardig gegaan, dat avondmaal van vandaag! Want, weet u dat we het eigenlijk als kerkeraad ànders van plan zijn geweest? Dat in

Januari de datum voor het avondmaal in Juni, op déze zondag niet gezet was oorspronkelijk, volgens rooster? Maar het stadium van de bouw van onze eigen kerk heeft het zo geleid. Of moet ik het weer anders zeggen? Heeft ook dít feit weer niet de opmerkelijke invloed en leiding ondergaan van de albestierende hand van God?

In al die kleinigheden: daar ziet ge Hém! Dat we nu juist op deze laatste zondag hier avondmaal mochten vieren; dat we als het ware bij de avondmaalstafel, en dus in het bijzonder onder de ogen van onze Heiland, afscheid hebben genomen van dit kerkgebouw, waarin we zoveel lief en leed met elkaar ondervonden hebben. Want dát is de grootste weldaad die God Zijn volk op aarde heeft bewezen: zó'n Heiland; de schenking van zijn lieve Zoon tot een offer voor onze zonden, en een spijze op de levensweg! Alsook de zending van Zijn Geest om door de trouwe verkondiging van Zijn Woord in ons het geloof te werken, waardoor we die Christus gaan aannemen, gaan omhelzen, gaan opeten als ons Brood; gaan aanvaarden als onze Borg en lieve Zaligmaker. Dát is de gróóteste weldaad! Daarin ligt als het ware alles samengebundeld! En dààrop ziende, mogen we zeker wel van de avondmaalsdis, in dit kerkgebouw voor het laatst aangericht, opstaan met de woorden van psalm 103: "Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden die ge in dat gebouw hebt ontvangen!". Want een kerkgebouw is een groot goed, maar het is maar een verliesbaar goed. Dát heeft de geschiedenis der Kerk nu wel herhaaldelijk duidelijk bewezen; in ons eigen leven weer!

Trouwens, aan dit leven komt voor ons allen eens een einde, en eenmaal zullen we niet alleen het gebouw van onze aardse tabernakel, maar ook ons kerkgebouw dat dan daar nu bijna voor ons klaarstaat, loslaten moeten. Er zijn nú al verscheidenen onzer weggenomen door de dood, die anders hun spaarpenningen toch ook zo gul en gaarne hadden afgestaan voor het mooie doel. Die zo hartelijk hebben gehoopt nog eens in ons eigen huis met vrouw en kinderen te kerken! Maar het heeft niet mogen zijn. Weet dus: ook voor ons die deze blijde feestweek wél beleven mogen, zal dát toch het hoogste niet mogen zijn: een eigen gebouw op deze aarde! Want al ís dat een schat, en al is het inderdaad een van Góð ontvangen schat, dat is ook nog maar een schat met de matte glans van vergankelijkheid en verderfelijheid eroverheen. Onze Heiland sprak: "Vergadert u geen schatten op aarde, waar de mot en de roest ze verderft, en waar de dieven inbreken en stelen, maar vergadert u schatten in de hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen. Want waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn!".

Dus... nu gaan we dan van hier. En och, dat heb ik al zo menigmaal zondagsmiddags vanaf deze kansel tot u gezegd, ook wel na het avondmaal, en ik drukte u dan op het hart, geliefden, dat ge nu vóór die Christus leven zoudt gelijk Híj voor u gestorven is en gelijk gij immers dóór Hem leeft. Ik moge het ook nu nog eens doen, maar nu zó:

Gemeente! We hebben het goed gehad, maar het waren toch jaren van verdrukking? Wij hóórden hier niet! We hebben in Schiedam als Kerk al meer dan één kerkgebouw verloren! De Kerk had hier van oudsher kerkgebouwén! Kinderen! Onderzoek de geschiedenis! Jongelui! Onderzoek vooral de geschiedenis van de laatste 10 jaar! Jongens en meisjes! Loop eens aan bij de ouderen hier van de kerk, en laten die het u maar eens vertellen! Dat is vaak duidelijker dan een boek en geeft inleiding op de hele kerkgeschiedenis! Die ouderen leven nu nog! Ze zijn sommigen 70, en anderen 80 jaar, maar een levende stem is meer waard dan een boek! Ik weet dat ze u graag zullen ontvangen en graag zullen verhalen wat kléine dingen mensen deden, en wat gróte dingen God deed! En vergeet dan dit kerkgebouw niet met zijn prachtige deuopschrift: "Sta dan in de vrijheid...!" Welke vrijheid? Van ongebondenheid? Neen! Maar in de vrijheid van Gods waarachtig gemeente Woord, van Zijn eerlijk gemeente verbond, en... de vrijheid van Christus' enige koningschap, en geen menselijke koninkjes! Dààr is het om gegaan, en daar zal het nog wel om blijven gaan, totdat de Here wederkomt. Want dát zijn de twee steunpilaren der Kerk: Gods verbond, en Christus' enig Bisschop-zijn.

Wanneer die Here wederkomen zal, dat weten we niet. Of we dat nieuwe kerkgebouw daar, een

paar honderd meter verder aan de Westvest, lang zullen nodighebben, dat weten we niet. Daar moeten we dus maar niet mee rekenen. Dat hebben we ook niet gedaan; 't is suffisant gebouwd. Al wordt de wederkeer van Christus op aarde bij de dag méér gewenst, want het leven wordt bang! Bang voor àlle mensen! Maar dat is Góds zaak, en het is ónze zaak te zoeken de troost die er alleen bij de Christus is, nu al!

En... we zorgen voor de kinderen! Kinderen! Het is vooral voor ú, dat uw ouders dat geld hebben gespaard en dat gebouw daar hebben gezet! Wij hadden het nog wel wat uitgehouden, maar het is voor ú! Gebruik het dan dankbaar en eerbiedig! Moet het zijn: tot in lengte van dagen! En blijf in dat huis trouw aan de aloude kerkleer, te vinden in Gods Woord, en de gereformeerde belijdenisgeschriften! Blijf trouw op de aloude katholieke kerkweg! Want we moesten in de loop van eeuwen als Kerk kerkgebóúwen verliezen, om de katholieke Kérk te blijven! Om de gereformeerde kerk te blijven!

Blijf zo op de weg van verbond en Woord en sacrament, en laat u het kerkgebouw, hoe lief ook, altijd bijzaak zijn!

En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard tot de toekomst van onzen Here Jezus Christus!

Amen!

Laat ons danken.

Almachtige God en barmhartige Vader! Alvorens we weer uiteengaan, en alvorens we ditmaal voor het laatst onze vergadering in dit gebouw sluiten, komen we tot U, Die zo vaderlijk voor ons gezorgd hebt. We zagen dat allereerst aan de verbondsdis, bij brood en beker, bij het bleke gebroken brood en bij de rode wijn, dat Gij uw lieven Zoon zelfs voor ons niet gespaard hebt. Maar verder, dat het woord van den apostel óók waar is: "Hoe zal Hij ons ook mét Hem niet alle dingen schenken?" Bijvoorbeeld een kerkgebouw? Het staat daar nu voor ons gereed en het is alles, alsof we dromen; alsof we toch eigenlijk nog dromen! U hebt het zo wél gemaakt! U hebt onze tranen gedroogd toen we de Julianakerk en de Oosterkerk en de Plantagekerk moesten verlaten, om Kérk te blijven! En U hebt ons hier ontvangen, eerlijk, HEERE, door mensen, van wie we 't niet hadden verwacht. Die in 't geheel niet stonden op de grondslag van ónze belijdenis. Maar wij hebben in hún correcte handelwijze altoos gezien de open vaderarmen, waarin wij ons eigenlijk altijd maar hebben te laten vallen. Want U zorgt altijd, maar het is óns óngeloof en óns gebedstekort, dat ons benauwd maakt!

Vader, wees nu voor alles gedankt en geprezen! Voor het Woord dat we hier mochten prediken en horen. Voor de doop die we hier mochten ontvangen, en het heilig avondmaal dat we mochten ontvangen en bedienen. Wat hebt Ge 't alles toch wel gemaakt! Gij hebt ons rijkelijk voorzien van het nodige, om te zorgen voor onze behoeftige broeders en zusters, die onze Here, uw Zoon, ons heeft achtergelaten. Als Gij ons vraagt: "Heeft het u aan éinig ding ontbroken?", dan moeten we antwoorden: "Neen, HEERE!" En wij moeten hier ook als het ware oprichten een steen te Uwer ere, met het opschrift: "Eben Haëzer": "tot hier-toe heeft ons de HEERE geholpen!"

Barmhartige God! Laat nu geen dezer weldaden tegen ons getuigen! Laat de heugenis en herinnering ervan toch bij ons niet al te spoedig worden weggevlakt en weggewist! Wees Gij de Naprediker van Uw Woord, en wil Gij met de griffel van Uw Heiligen Geest al wat Gij door de geschiedenis dezer tien jaren tot ons te zeggen hebt gehad, bij ons bevestigen tot in het diepst van de tafelen onzes harten.

Gods des eeds en des verbonds, die trouwe houdt eeuwigheid! Heb dank voor àl wat Gij ons hier hebt geschonken! En trekt U nu verder met ons op! Laat Uw aangezicht toch in vrede over ons lichten, en

laat ons mogen blijven bij de belijdenis van Uw vaste Woord: "Jezus Christus is gisteren en heden en tot in alle eeuwigheid Dezelfde!"

Amen!

--o--

Laten we tot slot staande zingen, psalm 77:7:

'k Zal gedenken hoe voor dezen
ons de HEER heeft gunst bewezen!
'k Zal de wond'ren gadeslaan
die Gij hebt van ouds gedaan.
'k Zal nauwkeurig op Uw werken
en derzelve uitkomst merken,
en, inplaats van bitt're klacht,
dààrvan spreken, dag en nacht!